

เสียงคำรามที่ไม่มีใครได้ยิน

ณ โรงเรียนในป่าใหญ่ ลุงนกฮูกได้มอบหมายให้สัตว์น้อยใหญ่จับกลุ่มกัน "สร้างเกรียนเก็บผลไม้" เพื่อเตรียมไว้สำหรับฤดูหนาว

ลูกสิงโต ผู้เชื่อมั่นว่าตนเองเกิดมาเพื่อเป็นผู้นำ ได้เดินเข้าไปหาลูกช้าง ลูกลิง และลูกกระต่าย แล้วประกาศว่า "พวกเธอมาอยู่กลุ่มเดียวกับฉัน ฉันจะเป็นคนคุมงานนี้เอง!"

เมื่อเริ่มทำงาน ลูกสิงโตกระโดดขึ้นไปยืนบนโขดหิน แล้วเริ่มออกคำสั่งทันที "ลูกช้าง! เธอยกท่อนไม้เข้าเก็บไปแล้ว ออกแรงให้มันเยอะๆ หน่อย! ลูกลิง! ใครใช้ให้เธอเอาเถาวัลย์เส้นนั้นมา มันสั้นไป ไปหามาใหม่เดี๋ยวนี้! ส่วนกระต่าย เลิกนั่งพักได้แล้ว งานยังไม่เสร็จจะพักได้อย่างไร!"

ตลอดเวลาการทำงาน ลูกสิงโตเอาแต่ชี้ิ้วสั่ง บ่นจู้จี้เมื่อไม่ได้ดังใจ และไม่ยอมลงมือแบกหามอะไรเลย โดยอ้างว่า "หน้าที่ของฉันคือการใช้ความคิดและควบคุมพวกเธอไง ถ้าไม่มีฉันคอยสั่ง งานก็คงพังไปแล้ว"

เพื่อนๆ ทั้งสามตัวต้องทำงานหนักจนหมดแรง ท่ามกลางเสียงบ่นและคำสั่งที่ดังก้องตลอดเวลา แม้เกรียนจะเสร็จ แต่ไม่มีสัตว์ตัวไหนในกลุ่มมีรอยยิ้มเลย

สัปดาห์ต่อมา ลุงนกฮูกมอบหมายงานชิ้นใหม่ "คราวนี้ให้ทุกคนจับกลุ่มกัน สร้างเพิงหลบฝนของกลุ่มตัวเอง"

ทันทีที่สิ้นเสียงลุงนกฮูก ลูกช้าง ลูกลิง และลูกกระต่าย รีบวิ่งไปจับมือกันและดึงลูกกวาดเข้ามาเป็นสมาชิกคนที่สี่อย่างรวดเร็ว สัตว์ตัวอื่นๆ ในห้องก็รีบจับกลุ่มกันจนเสร็จสิ้นภายในพริบตา

ลูกสิงโตที่เพิ่งถูกจากที่นั่น เดินเซิดหน่าไปที่กลุ่มของลูกช้าง "เฮ้! ฉันมาแล้ว พวกเธอพร้อมรับคำสั่งหรือยัง?"

ลูกช้างมองหน้าเพื่อนๆ ก่อนจะหันมาตอบเรียบๆ ว่า "กลุ่มพวกเราเต็มแล้วละ"

ลูกสิงโตขมวดคิ้ว แล้วเดินไปหาดงนกกระจอก "ฉันฉันไปคุมกลุ่มพวกเธอละกัน" แต่นกกระจอกทั้งฝูงก็รีบบินหนีไปทำเพิงที่ต้นไม้อีกฝั่งทันที ไม่มีใครอยากอยู่กลุ่มเดียวกับลูกสิงโตเลยแม้แต่ตัวเดียว

ในที่สุด ลูกสิงโตจึงต้องสร้างเพิงหลบฝนเพียงลำพัง เขาพยายามออกคำสั่ง "กิ่งไม้! จงประกอบกันเดี๋ยวนี้! เถาวัลย์! จงมัดตัวเองให้แน่น!" แต่แน่นอน... กิ่งไม้และเถาวัลย์ไม่มีชีวิต พวกมันไม่ฟังคำสั่ง เขาจึงต้องลงมือแบกไม้และผูกเถาวัลย์ด้วยตัวเองอย่างทุลักทุเล

ฝนหาใหญ่ตกลงมา เพิงที่สร้างไม่เสร็จพังครืนลงมาทับร่างของเขา ลูกสิงโตเปียกปอน หนาวสั่น เขาพยายามส่งเสียง

